

NEON

LUK GYBELS

NEON

Copyright: Luk Gybels, Hasselt, 2016
Coverontwerp: Luk Gybels
ISBN: 9789402153903
Reacties: luk.gybels@gmail.com
<https://www.facebook.com/boekNEON/>

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*En toen was er niets meer,
alles was gedaan,
alle moeite tevergeefs,
plotseling weggeveegd.*

- de brassers

INHOUD

Vrijdag 9

Zaterdag 26

Zondag 40

Maandag 170

I. VRIJDAG, 18 december 2015

Met een geofende duim vol eelt klakte hij het lipje open. Een van heel diep komende zucht overstemde het droge klikgeluid. Nauwelijks tien minuten in de weekendfile en het tweede blikje bier klokte al naar binnen. In het drukke verkeer van de binnenstad had de auto in die korte tijdsspanne amper enkele honderden meters afgelegd.

Steeds bekwop Giovanni dat niet te plaatsen onbehaaglijke gevoel als hij in Leuven kwam. Ook nu weer. Geïmponeerd door de - in zijn ogen - 'grote' stad, haar lange levendige lanen en historische gebouwen. Dat hij zich niet op zijn gemak voelde, kwam eerst en vooral door de confrontatie met het krioelende mierennest, zoals de studentenplek zich van binnenuit elke keer weer toonde. Het was niet de rust zoals hij het in zijn kleine en landelijke Opglabbeek gewend was.

'Hier loopt toch wat rond, man man man toch,' verzuchtte hij.

'Rare types?' vroeg broer Ferdinand, die achter het stuur zat.

'Knappe vrouwen! Ik zou niet weten welke eerst te kiezen.'

'Van die studentes, bedoel je? Giovanni, dat is totaal niets voor jou, maatje.'

'Dat het allemaal van die intellectuele types zijn, is het dat wat je dwarszit? Ach, daar moet je gewoon even niet aan denken.'

'Ik wil maar zeggen dat ze veel te jong zijn.'

'Kijken mag toch nog wel, zeker?'

'Ja, dat wel - zeker nu *zij* er niet bij is,' spotte Ferdinand, verwijzend naar Gaby, de vrouw van zijn broer, die door ziekte thuisgebleven was. Pardoes viel zijn blik op een jong blondje. Ze liep gekleed in een jeansjasje en een kort zwartkleurig rokje. Het

was overduidelijk dat de helrode legging, die haar lange, lenige benen bedekte, niet enkel de blikken van andere mannelijke voorbijgangers ving. Ferdinand monsterde haar van top tot teen, met ogen die uit hun kassen puilden. Hoewel het een knappe jonge vrouw was, aan Fran kon ze niet tippen, vond Ferdinand. Gezwind stak ze de straat over. Als zovelen op deze vrijdagnamiddag liep ze in de richting van het station, een grote trolley achter zich meezeulend.

Leuven... Sinds zijn dochter Fran er studeerde, was Giovanni al ettelijke keren in die stad geweest. Tussen al dat jonge geweld, het intellectuele, studerende én fuvivende volkje bleef hij zich een vreemdeling voelen. Zelf had hij niets met hogere studies: het enige wat hij na zijn middelbare technische opleiding kon voorleggen, was een voor de zaak verplichte avondcursus boekhouden.

Hij had gehoopt dat zijn dochter na de middelbare school zou kiezen voor de hogere studie boekhouden, in het voor hen nabijgelegen provinciestedje Hasselt. Of in ieder geval iets wat met handel te maken had. Een hoop die hij deelde met zijn vrouw, ook al omdat Fran in dat geval niet op kamers diende te gaan en thuis in Opglabbeek onder haar veilige hoede kon blijven. Vrij snel bleek evenwel dat ze geen enkel moment blijk gaf van enige interesse in die richting. Integendeel: al voor dat ze echt aan het puberen sloeg, liet ze aan iedereen die ernaar vroeg, weten dat het allesbehalve haar ambitie was om de winkel, die Giovanni indertijd van zijn vader zaliger Alphonso overgenomen had, voort te zetten.

Alphonso was in de jaren twintig Mussolini's Italië ontvlucht. Na eerst decennia als gastarbeider in een steenkoolmijn aan de slag te zijn geweest, wist hij met succes in het dan nog zo goed als winkelloze Opglabbeek een eigen kruidenierszaakje uit de grond te stampen.

Giovanni's stille hoop dat Fran door het rijper worden, zou afstappen van wat hij in het begin ingeschat had als een vorm van rebellie, om alsnog het levenswerk van zijn vader, haar opa

verder te zetten, bleek ijdel. Dat de traditie en de eer van de familie voor Fran geen waarde hadden, stemde hem lange tijd ongelukkig. Dat ze voor zichzelf uiteindelijk een andere weg had uitgestippeld, was al bij al nog zo slecht niet, dacht hij nu, pal in het centrum van de Brabantse studentenstad. Gedachten die donker begonnen te kleuren en verder afgleden naar dat ene wrange moment - juli was net begonnen - toen een curator geheel onverwacht zijn winkel kwam binnengestapt om voor zijn totaal verbijsterde en ontredderde ogen de deur definitief op slot te doen...

‘Sorry broertje,’ zei Ferdinand, ‘als we waren blijven wachten, wie weet hoe lang we daar dan nu nog stonden rond te draaien? Een afspraak is een afspraak, niet opdagen is geen manier van doen! Punt.’ Het was de stipte bedrijfsleider in Ferdinand die nu sprak: voor hem was het eerbiedigen van een afgesproken regel heilig.

‘Het is ronduit frustrerend dat ze haar telefoon niet opneemt, geen enkel mailtje beantwoordt,’ voegde Giovanni, na nog eens een gulzige slok bier, daaraan toe. ‘Al een hele week is dat zo.’

Ferdinand, de oudere broer van Giovanni, en chauffeur van dienst, moest op tijd terug zijn in Limburg. ‘s Avonds werden hij en zijn vrouw op een feest verwacht. De zoon van een werknemer stapte in het huwelijksbootje. De jongeman was onderhoudstechnicus bij een Genks chemisch bedrijf, zijn bruid een pas afgestudeerde onderwijzeres.

‘Onderwijzeres’, herhaalde Giovanni, dromerig. ‘Dat is tenminste nog een beroep, of een studie met een duidelijk afgebakend profiel: als je eraan begint, weet je gelijk waar je terecht komt. Totaal iets anders dan wat mijn dochter volgt. Een hele mond vol. Ik kan het nog steeds niet goed uitleggen als men ernaar vraagt. Een moeilijke en vooral vage richting, iets met politiek. Al zegt Fran steeds dat ze nooit in dat wereldje zal stappen. Wat ik trouwens geen enkel moment in haar gezien heb, een politica. Verre van. Wat ze later hiermee doet, weet ze zelf

nog niet goed. En dat voor een studie van vier jaar...' Hij zuchtte - nog maar eens...

'Vijf jaar, in haar geval,' flapte Ferdinand er zonder nadenken uit.

Na lang twijfelen had Fran in september dan toch besloten om, ondanks de moeilijke situatie thuis, het jaar over te doen. Dat eerste jaar, een compleet fiasco, was er een om snel te vergeten.

'Gelukkig kan ze sinds oktober terugvallen op een goede studiebegeleiding,' zei Giovanni, die er geen seconde aan twijfelde dat ze dit jaar wel zou slagen.

Aan iedereen die ernaar vroeg, vertelde hij met blinkende ogen dat ze op de unief zat en daar de wetenschap van de politiek bestudeerde.

'Ferm,' kreeg hij dan meestal te horen.

'Gaat ze later dan de politiek in? Mijn stem heeft ze alvast al!'

Trots op zijn dochter was hij wel. Ook al gaf hij het meestal niet met zoveel woorden toe.

'Ze zal wel bij een vriendin zitten. Of bij die vriend van haar,' zei Ferdinand na een lange stilte. Intussen reden ze op de ringweg rond de stad, in de richting van de snelweg.

Giovanni bleef het moeilijk hebben met het fenomeen student, zoals dat in die grote steden bij elkaar kruipt om te gaan "*kameren*", in huizen en gebouwen waarvan men in Vlaanderen de kleine kamertjes 'koten' noemt. Alsof men, precies door het die benaming te geven, echt geen moeite doet om te verbergen dat ze zich daadwerkelijk als konijnen gedroegen. Maar los daarvan vond hij dat ze haar die vrijheid moesten gunnen, dat zulks ook een onderdeel vormde van haar geestelijk groeiproces naar volwassenheid.

Aan dat loslaten was zijn vrouw Gaby amper toe: nu ze al bijna anderhalf jaar verder waren, had ze het emotioneel nog steeds niet verwerkt dat door de week de kamer van hun enige kind leegstond. Pamperen, ze deed niets liever. En controleren! Dat zoiets niet meer kon, dat had ze nog altijd niet echt begrepen.

Net zoals ze ook niet inzag dat Fran van een verlegen pubermeisje was opengebloeid tot een jonge bijna twintiger.

Een uur eerder stond kotbaas Timmers, de man met het artistieke rode brilletje, hen al op te wachten. Giovanni verontschuldigde zijn vrouw en stelde hem zijn broer Ferdinand voor, van wie Fran ook het petekind was. Terwijl handen werden geschud, meldde Timmers dat Fran er nog niet was maar dat hij haar elk moment verwachtte. De kamerverhuurder had gemerkt dat de deur van haar kot niet afgesloten was, lang kon ze dus niet wegblijven. Op zijn aangeven werd besloten om haar boven op haar kamer te gaan opwachten. Toen het gezelschap haar gang inliep, waarschuwde Timmers dat ze niet moesten schrikken van de rommel en de penetrante geur die hen te wachten stond.

Bij het openen van de deur drong niet enkel de stank van ontsmettingsalcohol vol de neus binnen, maar overviel hen ook de complete wanorde. Vlak naast het bed, op de vloer, lag een kleine plas. Het vocht druppelde uit een donkerbruin apothekersflesje. Op het bed, ontdaan van het donsdeken (dat in een hoek van de kamer leek te zijn gesmeten), lag een wit met zwarte vegen besmeurde vod. Nee, geen vod, maar een T-shirt, bleek bij nader inzien. Een mooi wit shirt met 'happiness' op de voorzijde, in zilveren gekrulde letters. Een shirt dat Gaby haar dochter nog maar pas cadeau gaf. Wat Fran ermee gedaan had... Giovanni begreep er niets van. Hij verstond er nog minder van toen hij zag hoezeer het hoeslaken op verschillende plaatsen besmeurd was, met donkere en duidelijk nog natte vlekken, sporen die weinig aan de verbeelding overlieten.

Giovanni bedacht zich gelijk dat het eigenlijk een godsgeschenk was dat Gaby er niet bij was; als ze dit alles met eigen ogen had moeten aanschouwen, was ze in alle staten geweest. In haar verontwaardiging had ze heel de buurt bijeen geschreeuwd - om haar manier van doen, zoals Giovanni die perfect wist in te schatten, nog maar voorzichtig te omschrijven... Zelfs hij moest erkennen dat wat Fran met dat dure cadeau had gedaan, hem pijn deed. Zoiets deed je gewoon niet. Hij was benieuwd met welke uitleg ze meteen op de proppen kwam.

Daar Fran nog altijd niet op de gemaakte afspraak verscheen, be kroop Giovanni stilaan het gevoel een indringer te zijn. Hij

keek onwillekeurig naar de deuropening, beducht voor de manier waarop ze zou reageren als zij ineens opdaagde.

Voorzichtig liep hij de kamer in. Wat een puinhoop! Zowat alle kasten open. Voor de kleerkast, op de grond een stapeltje slipjes naast een hoop T-shirts en topjes. Het boekenrek, halfgevuld, de rest van de boeken in slordige stapels ervoor. Cd's, volle asbakken, lege flessen wijn, vuile glazen, mokken met opgedroogde koffieresten.

Tot grote ontsteltenis van zijn broer wees Ferdinand onder het bed, waar twee opengescheurde kleine verpakkingen van een bekend condoommerk krullen stof lagen te vergaren.

'Hier zijn activiteiten aan de gang die wijzen op een verhuizing,' wist Timmers gelukkig snel de aandacht af te leiden, de situatie samenvattend zoals de twee andere mannen die ook al hadden ingeschat.

Ferdinand zwaaide plots met het papiermandje dat hij vanonder de werktafel had gevist, en waarin zich naast en op de papierproppen een groot aantal flets gekleurde en vormloze dichtgeknoopte rubberen substanties bevonden.

De blik van Giovanni, waarin verbazing, ontzetting én weerzin te lezen viel, veranderde snel naar boosheid toen hij oogcontact kreeg met zijn broer. Ferdinand plaatste gauw het mandje terug, intussen naar Giovanni de schouders ophalend, alsof hij hem duidelijk wilde maken dat voor wat er op het kot te zien was, zijn broertje niet op hem diende te schieten.

In een poging om de plots fel gespannen sfeer te ontmijnen, herhaalde Timmers dat het niet de eerste keer was dat hij een huurster in het midden van het academiejaar hals overkop naar het verblijf van een vriendje had zien verhuizen.

'Hoe zit het dan met het huurgeld?' wilde Giovanni weten. 'Het zou stom zijn moest het huurcontract niet verbroken kunnen worden. En wat met de huurwaarborg?' Timmers zei dat hij het er later over zou hebben, als de kamer effectief leeggemaakt was en weer in aanmerking kwam voor een nieuwe verhuring.

Op deze manier werden er veel kosten bespaard: toch een slimme meid, mijn dochter, dacht Giovanni. Een plantrekkertje!

Maar het gevoel dat hij had, als van een soort van voyeurisme, deed hem huiveren. Tenslotte waren ze zonder toestemming hier, op haar kot. Dat haar kamerdeur niet afgesloten was, ook aan die gedachte kon hij niet goed uit.

‘Oh, dat gebeurt wel meer, hoor,’ relativeerde de kotbaas. ‘Zeker als de dames elders in huis zijn, in de gemeenschappelijke ruimte of bij iemand anders op kot. Of als ze even weg zijn, voor boodschappen hier wat verderop in de straat bijvoorbeeld. Bovendien heb je altijd wel nonchalante meisjes, die het gewoon vergeten - of het zelfs niet nodig achten.’

Gaf Timmers daarmee aan dat zijn dochter er zo eentje was, een onverschillig meisje voor wie het allemaal zo nauw niet kwam? Intussen staaarde hij naar de laptop die, dichtgeklapt op haar werktafel, wel een hele duit had gekost. Dat die zo maar ten prooi stond voor elke ongewenste gast die dit studentenhuus kon binnenglippen, ging er bij hem niet in. Tja, over laks en nodeloos gedrag gesproken...

Op haar kamer was nergens een sleutel te bespeuren en na nog een vijftal minuutjes gewacht te hebben, stelde Timmers voor om met zijn passe-partout haar deur af te sluiten.

‘Mocht ze niet binnen geraken, dan weet ze heus wel waar ze moet zijn,’ stelde Timmers Giovanni gerust.

Snel viste de bezorgde papa uit de binnenzak van zijn overjas een enveloppe om die boven op haar laptop neer te leggen. De jongste weken had hij met karweitjes in het zwart driehonderd euro weten bijeen te klussen. Een peulenschil van wat ze nodig had, dat besepte hij ook wel, maar alle beetjes hielpen. Het belangrijkste was misschien nog het signaal dat hij ermee gaf: dat hij haar steunde en bleef steunen, met alles wat in deze voor hem bevreedende en barre tijden binnen zijn mogelijkheden lag.

‘Hier,’ zei Ferdinand, en een verbaasde Giovanni zag plots de laptop in zijn handen geduwd, ‘neem die mee. Ze moet leren zoiets duurs niet op een niet afgesloten kamer te laten staan, het is erom vragen. Voor hetzelfde geld was het al lang gepikt. Dan kon ze er ook geen spelletjes meer op spelen.’

De keurige kotbaas schoot in de lach.

‘Ze zal er misschien wel spelletjes op spelen,’ zei hij, ‘maar elke student heeft voor zijn studies een laptop nodig. Zelfs de studenten van de faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen,’ gniffelde hij.

Politieke en Sociale Wetenschappen, herhaalde Giovanni in gedachten, dat is de volledige en juiste benaming van de richting die ze volgde. Door al die ervaring was Timmers natuurlijk thuis in dit wereldje. De man zag er dan ook intelligent uit.

Giovanni wilde de laptop terug op zijn plaats zetten.

‘Maar pak die toch mee! Nu de juffrouw het blijkbaar niet nodig vond om op onze afspraak te verschijnen, ben je er met dat ding in elk geval zeker van dat ze dit weekend langskomt om het op te halen.’

Timmermans glimlachte beleefd. ‘Dat is wel zo, zonder kunnen ze niet, zeker nu de eerste examens in aantocht zijn.’

‘Goede tip, Ferdinand,’ zei Giovanni die het toestel eventjes weer op het tafelblad plaatste. Hij deed de envelop open om op het briefje, dat bij het geld zat, vlug een PS te kribbelen, met de melding dat hij de laptop mee had. Hij rekende erop dat ze de envelop meteen zou openen: het zicht van de lege tafel zou haar bij het binnenkomen al genoeg in paniek laten slaan, vreesde hij. Giovanni hoopte dat Fran beseftte dat hij enkel het beste met haar voorhad. Erger zou het zijn, moest ze denken dat iemand haar een vuile loer had gedraaid.

Vlak voor ze de deur achter zich dichttrokken, zei Giovanni dat het de andere bewoonsters moest opgevallen zijn dat zijn dochter heel haar kamer als het ware behangen had met posters van dat obscure The Neon Judgement, en dat zoiets allicht de nodige opmerkingen zal uitgelokt hebben.

‘Ho maar,’ protesteerde Timmers, ‘obsuur zou ik het nu ook weer niet noemen, in mijn jonge tijd heb ik er ook nog mee samengespeeld.’

‘Oh ja?’, kwam Ferdinand meteen vol interesse tussenbeide. ‘Timmers was jouw naam, hé? Gebruikte je een artiestennaam dan?’

‘We jamden weleens samen, ik speelde in een ander groepje: The Secret Seducers - die naam zal je allicht niets zeggen,’ zei hij met een glimlach.

‘Cool,’ klonk Ferdinand, een en al bewondering. ‘Fijn om te weten, zo zie je maar dat de wereld klein is.’

Bij Giovanni was de korte conversatie tussen die twee overgekomen als iets waar hij mijlenver vanaf stond, het gleed hem dan ook voorbij.

Beneden, in de toegangshal, wachtten ze nog ruim een kwartier. De boomgrote Ferdinand stond zenuwachtig rond te draaien, om de haverklap op zijn uurwerk kijkend.

‘Als we nu maar eens wisten waar ze zat en hoe laat ze zou opdagen. Niemand die ook maar iets wist te vertellen,’ zei de kotbaas die voor hun komst al eens bij enkele andere meiden was gaan informeren.

Voor de zoveelste keer drukte Giovanni op zijn mobieltje haar voorgeprogrammeerde nummer in, voor de zoveelste maal kreeg hij meteen dat ingesproken bericht van haar te horen. Om horendol van te worden.

‘Komaan meisje, daag nu eindelijk eens op, dan hoeft je straks de trein ook niet te nemen.’ Het klonk haast als de litanie van een intonatieloze priester, de manier waarop hij zijn verzuchting opgedreund had.

‘Misschien dat jouw gedachten en de manier waarop jij ze uitspreekt de kracht hebben om ze nu wel snel te laten opduiken,’ lachte Timmers. De glimlach op zijn gezicht maakte prompt plaats voor verbazing. ‘En voilà, kijk eens aan, het werkt al!’ riep hij geheel verwonderd uit.

Buiten zagen ze een meisje snel komen aanfietsen. Van fysiek, haardracht en postuur onmiskenbaar Fran. Giovanni en Ferdinand, op de voet gevolgd door Timmers, stapten naar buiten om zich naar de fietsenstalling te haasten. De jonge vrouw keek heel vreemd en vooral ongerust op, angstig zelfs, toen ze die drie rare, oudere snuiters in haar richting zag lopen. De drie mannen, die al snel in de gaten kregen dat het om een hip

geklede meid ging die wel iets weg had van haar, maar overduidelijk Fran niet was.

Timmers had Giovanni gecontacteerd om de situatie van Fran op haar kot te bespreken. Die was niet meer zoals ze 'hoorde te zijn', had hij gezegd. Toen Giovanni beneden in de smalle toegangshal erover begon door te vragen, antwoordde de kotbaas dat het in haar afwezigheid geen zin had om 'over de feiten' een gesprek te hebben.

'Bovendien,' zo zei hij nog, 'wijst alles erop dat zij al op eigen initiatief met de voorbereidingen van een verhuizing aan de gang is.'

'Mocht dat niet zo zijn, bedoelt u dan daarmee dat ze toch het huis moet verlaten? Dat ze uit haar kot gezet wordt?' vroeg Giovanni, onthutst over wat Timmers net zei. 'En waarom dan wel? Wat is er aan de hand? Wat heeft ze misdaan? Zo'n verregaande maatregel neem je zomaar niet, neem ik aan?'

Het was overduidelijk zichtbaar dat Timmers verlegen zat met de situatie, in het bijzonder met al de vragen die Giovanni plots op hem begon af te vuren. De huisbaas stelde daarop voor om het gesprek af te ronden.

Gepikeerd antwoordde Giovanni dat hij er niets van begreep: dat hij hem bij hoogdringendheid gevraagd had naar Leuven af te zakken voor een gesprek en dat uitgerekend hij, Timmers, nu voorstelde om een gesprek, dat er niet eens was geweest, af te ronden...

'Kijk, meneer Greco, er is voldoende om over te praten, meer dan voldoende zelfs,' beet Timmers van zich af, 'maar je dochter is nu eenmaal volwassen en het hoort niet om in haar afwezigheid over haar situatie te praten. Ik zal zo iets nooit doen. Het is allesbehalve kies. Aandringen heeft echt geen zin.' Hij benadrukte begrip te hebben voor het ongenoegen waar Giovanni als vader mee zat. Tegelijk vroeg hij om het respect dat hij wenste op te brengen voor de huurster, in dit geval zijn dochter, te appreciëren.

Hij gaf de beide heren nog kort het advies om, mochten ze van andere bewoonsters geruchten opvangen, die met de nodige omzichtigheid te benaderen en te interpreteren. Dat vrouwen hard kunnen zijn voor elkaar, het minste is genoeg is om een maalstroom van afgunst op te wekken. In heel die periode dat hij al met kamerverhuur aan de slag was, had hij al veel meegemaakt.

‘Breek me de bek niet open,’ was Timmers Giovanni voor, op het moment dat die daaromtrent meer uitleg wilde vragen. ‘De waarheid ligt altijd wel op die plek die men omschrijft als het *midden*: zo lang we de visie van uw dochter niet kennen, staan we nergens, laat staan dat we dan kunnen oordelen. Met roddels komen we niet vooruit, kletspraatjes hebben enkel nut in de ontspanning die ze tussen twee blokuurtjes door aan de dames studenten bezorgen.’